

Når vi bringes til standsning, kan vi stadig gå...

Vi er bragt til standsning, isoleret. Samtidig tager vi dagligt på arbejde og udfylder vores plads i dagvagter, aftenvagter og nattevagter. Vi bliver anvist pladser i en 2 meters radius fra hinanden. Og samtidig kysser vi vores børn og holder den syge patient i hånden. Særligt i de første uger så vi billeder af døende mennesker på gangene i de italienske – og spanske hospitaler – og samtidig kunne vi følge kurverne der viser, hvor mange af vores *danske* medborgere der nu er testet, syge, i respirator eller døde.

Vi står midt i det og samtidig på afstand... Vi følger stadig kurverne og forsøger at navigere i anbefalinger og forbud samtidig med at hverdagens rytme så vidt det er muligt skal holdes, ikke mindst for børnenes skyld.

Jeg holder den døende patient i hånden, og giver den efterladte et klem om skuldrene, samtidig med at jeg "kigger mig over skulderen" – for tænk hvis jeg brød nogle af konventionerne? Tænk, hvis det var mig der bragte en virus-smitte ind til den svage patient i sengen.

Hvad Gud vil sige os hver især i denne situation er individuelt. Men måske vil han minde os som sygepleje-gruppe om, at vi stadig kan være Guds lys. Vi kan stadig gå med villighedens sko – og vi kan fæstne vore *øjne* på de mennesker vi møder, med *Guds kærligheds blik*.

Så vi er bragt til standsning, men vi er ikke lammede. Der hvor vi mister kontrollen, træder Gud aller stærkest frem.

Midt i min magtesløshed, er han stærk, og han siger "jeg vil ikke slippe dig og ikke forlade dig".

Gud vil gå ind i karantænen sammen med os og han vil gå ud af den igen *sammen* med os. Han vil følge os på hver eneste vagt – ind til hver eneste patient. Og dér gentager han sit løfte: "jeg vil ikke slippe dig og ikke forlade dig". Gud vil selv lyse igennem os, så hans kærlighed til trods for anbefalinger og restriktioner om fysisk afstand, genskaber en fortrolig, nådesfuld nærhed.

Gå i fred og tjen Herren med glæde og må Gud selv give dig styrke til hver ny dag.

Bøn

Kære Gud
 Jeg er så bange for at åbne mine knyttede hænder
 Hvem er jeg, når jeg ikke har noget at holde fast i?
 Hvem er jeg, når jeg står foran dig med tomme hænder?
 Hjælp mig til langsomt at åbne mine hænder
 og opdage, at jeg ikke er det, jeg ejer,
 men det, du ønsker at give mig.
 Og det, du ønsker at give mig, er kærlighed,
 betingelsesløs, uforgængelig kærlighed.
 Amen

Romersk katolsk præst Henri J.M. Neuwen

(Fra bogen *Elsket ubetinget* s.133)